

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

Quæ sint conditiones requisitæ ex parte illius, qui ad professionem, &
incorporationem in Societatem admittere debet. punct. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

proficiens, quam recipiens professionem, quia Trident. sub grauibz penis id faciendum praescribit, quippe est bono communi religionis maxime expediens. Man. 2. tom. sum. cap. 8. n. 3. gonz. 2. Sanch. lib. 5. sum. c. 4. n. 84.

PUNCTUM III.

Quae sint conditiones requisitae ex parte illius, qui ad professionem, & incorporationem in Societatem admittere debet.

SUMMARIUM.

1. Adesse debet aliquis, qui potestatem habet acceptandi traditionem a religioso factam.
2. Proponitur obiectio ex votis Societatis Iesu, & sit satis.
3. Penes quem sit haec potestas?
4. Ratione excommunicationis non priuatur ea potestate.
5. Praelatus superior potest ex aliqua causa irritare receptionem inferioris eo consulto.

1. **D**ebere esse aliquem, qui nomine religionis traditionem religiosi acceptet, obligetque religionem ad religiosum retinendum, alendum, & gubernationem iuxta religionis institutum in comperto est apud omnes. Quia professio est mutuum contractus, & reciproca obligatio religiosi, & religionis, colligiturque ex cap. porrectum, cap. ad Apostolicam de regularibus. Neque hac conditione excluditur incorporatio in Societatem Iesu per vota biennij, in qua non solum obligatur religiosus ad perpetuam mansuam in societate obseruanda paupertatem, castitatem, & obedientiam, sed etiam ipsa religio obligatur ad religiosum retinendum, alendum, & gubernandum, dum causa iusta ad expulsiōnis non adfuerit, vt bene notauit Sanch. lib. 5. sum. c. 4. n. 63. Suar. tom. 4. de relig. tract. 10. lib. 3. c. 1. fine. & c. 5. n. 8. & cap. 7. in princ.

2. Sed obiectio, s. p. confit. cap. 4. dici vota biennij in nullius manibus fieri debere, inquit enim constitutio. Qui, peracta sua priori probatione, & experimentis per biennium in Scholasticos approbatos admittuntur coram aliquibus domesticis quamuis non in manibus, cuiusque vota sua emittent. Et in declarat. subditur, vt hoc votum soli Deo offeratur, & non homini, ita nemo id admittit, propterea in nullius manibus fieri dicitur, si igitur in nullius manibus sit, nullius acceptatione indiget, nulliusque nomine societas obligatur. Respondet cum suar. locis allegatis in nullius manibus ea vota fieri quantum ad expressam formam promittendi; bene tamen quoad rem ipsam. Deinde in nullius manibus ea vota fiunt, qui ea ita acceptet, vt societatem obliget ad ea in suo valore semper retinenda, & seruanda; bene tamen qui ea acceptet, vt societatem obliget ad ea conseruanda, & Religiosum retinendum, dum domino gratum esse iudicauerit. Alias nulla esset differentia inter haec vota, quibus quis constituitur religiosus, & vota illa, quae nouitij tempore nouitatus ex deuotione emittunt, cum ex parte emittentis eadem forma emittantur, eademque obligatio sitis, quia tempore nouitatus emissa a religione non acceptantur, ea de causa religiosum non constituunt. Constituunt vero emissa post biennium, quia a Societate acceptantur, quodque factis indicauit Gregor. XIII. in sua constit. Ascendente, cum dixit scholares per haec vota se societati tradere, traditio autem esse non potest sine acceptatione facta ab eo, qui potestatem acceptandi habet. Dicendum ergo est vota biennij acceptari, & in manibus alicuius praelati fieri, qui nomine Societatis ea acceptet, vt Religiosum retineat quamdiu ad gloriam Dei expediens esse iudicauerit, non autem fieri in manibus alicuius, vtae perpetuo acceptet, & religiosum perpetuo retineat.

3. Sed est dubium, qui nomine religionis potestatem habeat acceptandi hanc religiosi traditionem? In Societate Iesu compertum est omnem potestatem penes solum praepositum generalem esse, qui eam communicat, quibus esset expediens esse, vt dicitur, s. p. confit. c. 1. lit. B. Regulariter autem etiam ad vota biennij nulli Rectorum generaliter communicatur, sed solum Provincialibus. In aliis religionibus spectanda est forma a Sede Apostolica praescripta prout vbi, & consuetudine declarata est. Regulariter nullus praelatus absque consensu sui conuentus potest nouitius ad professionem admittere, neque conuentus sine sui praelati consensu, quia illa receptio vtrique vtilis, vel nocua est, & tradunt Nauar. lib. 1. c. 1. confit. de confit. conf. 9. n. 19. Paul. Layman. lib. 4. sum. tract. 5. c. 5. n. 5. Man. tom. 2. q. regul. q. 17. art. 7. Lessius li. 2. c. 41. dub. 7. num. 61. Sanch. lib. 5. sum. cap. 4. n. 65. Et admissio aliter facta irrita est, vt multis firmat Sanch. supra.

4. Difficultas est, an si praelatus, vel alius ex requisitis ad receptionem excommunicatus, denuntiatus, vel manifestus clericus percussor existat, valida sit professio ab illo admitta? Videtur non esse, quia ratione excommunicationis priuatus

Perd. a Castro, Sum. Mor. Pars 1. l. 1.

est spirituali iurisdictione. Sed omnino tenendum est validam esse, quia haec potestas non iurisdictionis spiritualis actus est, cum laicus, & femina capax illius sit, & cuilibet monacho particulari competat saltem partialiter. Quae ratio probat idem esse dicendum de praelato prohibito, seu suspensio ab huius admissionis exercitio, validam inquam esse eius receptionem, tamen si omnino illicitam, quia praepcepto, seu suspensio tantum non tollitur potestas, sed impeditur. Excipitur nisi cum suspensio, seu prohibitio adest decretum irritans, sic Sanch. aliis relatis lib. 5. sum. cap. 4. n. 78. & 79.

5. Maior autem difficultas est, an Praelatus superior, v. g. Generalis, vel provincialis possit potestatem inferioris ad recipiendum ita restringere, vt eo inconsulto irrita sit receptio? Ratio dubitandi est, quia inferior Praelatus, v. g. Prior Abbas, seu Rector conuentus non recipit potestatem recipiendi nouitios ad professionem a Provinciali, seu Generali, sed, immediate a Pontifice, seu a tota Religione ex autoritate Pontificis eo ipso, quo superior est, vt supponimus. Ergo nequit superior Praelatus hanc potestatem inferiori restringere, & limitare; quia in ea potestate ei subordinatus non est, neque inferior dicendus. Caeterum verius credo cum Sanch. lib. 5. sum. c. 4. c. 71. id posse iusta, & legitima causa intercedente. Quia etiam inferior praelatus potestatem admitendi ad professionem non recipiat a superiore; at vsum, & exercitium illius habet ab illo pendente, quia id recto religionis regimini conuenit; cum enim sit illi inferior, & subditus absolutus, expediat in rem graui plene illi esse subiectam, & subordinatam. Eaque de causa Nicolaus III. in c. exiit, de verb. signif. in 6. post medium, s. verum quia, expressè dixit generalem ordinis D. Francisci posse provincialibus licentiam recipiendi coartare non obstante, quod potestas recipiendi iure ordinatio provincialibus competat. Duplici exemplo Sanch. loco allegato id ipsum confirmat. Primo de parochia, cui iure ordinario competit potestas assistendi matrimonio suorum subditorum, cuius assistentiam ita Episcopus limitare potest videri in aliquo casu graui, & vrgenti, vt nulla sit eo inconsulto, quia ea suspensione videtur Episcopus sic coniungendus a subiectione illius parochi quoad illi casum excludere. Secundo exemplo Abbatissae potentis recipere in suo conuentu monialem, cui Episcopus, cum monasterium subicitur, interdicere, ne eo inconsulto aliquam admittat; alias admissio nulla sit, quia enim si nollet moniales nouitias admittere, & quae de causa conuentus, signato termino, vt volentes recipiant, alioquin supplere poterit conuentus consentum, sic poterit conuentus consentum in receptione alicuius monialis eo inconsulto suspendere, si id communi bono conuentus expedire iudicauerit. Et ex his soluitur ratio contraria.

PUNCTUM IV.

An si professioni deficiat aliqua ex substantialibus conditionibus, alicquem effectum & obligationem inducat.

SUMMARIUM.

1. Nulla est obligatio seruandi castitatem, paupertatem, & obedientiam, est professione nulla.
2. Proponitur quadam obiectio. Fit illi satis.
3. Non est obligatus inualide professus ratificare suam professionem.
4. Nec religio potest compellere religiosum, qui tenuit nullitatem probationis, nec probans vt ratificet.

Questio esse potest de duplici obligatione, nempe de obligatione seruandi castitatem, paupertatem, & obedientiam, & de obligatione ratificandi professionem.

1. Et quoad primam obligationem attinet, dicendum existimo neminem inualide profitemem suae bona fide, siue ex malitia obligatum esse seruare castitatem, paupertatem, & obedientiam; nam horum obligatio oritur non potest, nisi ex vero voto. Sed votum in professione emissum nullum est, nulla existente professione; quippe est illi essentiale, vel accessorium. Ergo nulla est obligatio.

2. Dices in professione considerandam esse traditionem humanam; quia te Religioni tradis, vt Religioni inseruias, & Deo obsequaris, & deinde viam promissam; qua hoc obsequium praestare debet, scilicet obseruando paupertatem, castitatem, & obedientiam. Poterit ergo traditio esse nulla; vel quia non acceptatur, vel quia tu illius incapax es, nihilominus promissionem obseruandi castitatem, paupertatem, & obedientiam firmam persistere, vt satis colligitur ex c. quidam c. placet, de conu. coniugat. vbi coniugati irrita professio obligat ad non petendum debitum, & ad abstinentiam a matrimonio contrahendo mortuo coniuge ob votum castitatis in illa professione inualida emissum.